

710 M₁₋₅

T: hymnus Sacris solemniis, složil sv. Tomáš Aq. (†1274)
 Nx: 15. stol. (Franus 1505)
 D: L. Holain (~ 1992)

1. K svá - tku ta - jem - né - mu vrou - cně při - stu - puj - me, z hlou - bi

du - še k ně - mu pí - seň za - no - tuj - me. Sta - ré - ho se

vzdej - me, vše - chno ob - no - vuj - me, sr - dce, řeč i sku - tky změň - me.

2. Chvála na památku večere se vzdává, když v předvečer svátků beránka Pán dává, s ním chléb nekvašený, dávno podle práva v Písmech otcům přislíbený.

3. Když jsou nasyceni jídla tělesného, Pán jim k podivení dá jíst těla svého: vlastní rukou láme všem i pro každého sebe-chléb, jak vyznáváme.

4. Pán dal klesajícím tělo v posílení, on dal litujícím krev svou k občerstvení. Tento kalich, praví, je vám pro spasení, pijte z něho věčné zdraví.

5. Tím je provždy dána svátost Božích dětí; ke cti Krista Pána, k spáse nám se světi. Kněžím patří jíst a lidu rozdíliti tělo Páně v sboru bratří.

6. Z chleba andělského pro lid chléb se stává, pod způsobou jeho skutečnost je pravá. Ó div předivoucí: Nejchudším se dává v pokrm Kristus všemohoucí.

7. Bože trojjediný, z trůnu nebeského sestup do hlubiny duší lidu svého; veď nás cestou spásy z kraje pozemského v světlo své a sídlo krásy.

711 M₁₋₅

Tx: Božan 1719
 N~: A. Šlesinger (CVS 1912)
 D: Fr. Musil 1909 (~1992)

1. Kde jsi, Je - zu, spá - so má? K to - bě my - sl zve - dám.